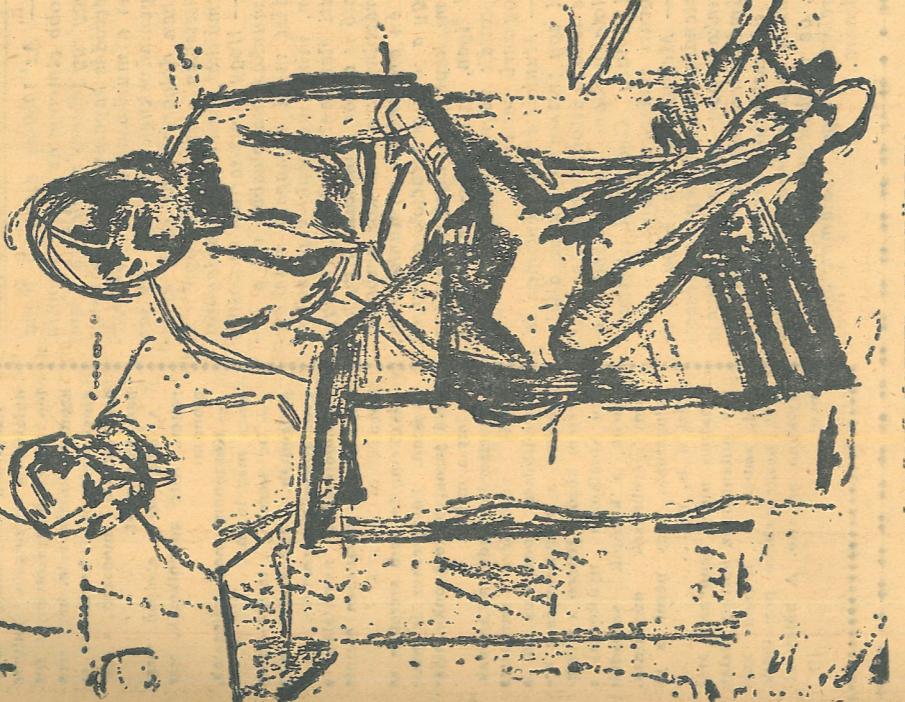


Az új év küszöbén

akiket naponta bugva
munkába szólít a gyár.

Aki nékünk barna röppöl
aranyolt kálastr fakaszt,
ellen új barazdat szántó
nepünk, éjen a barazst:
Ellen, aki alkot, tervez,
az szép, a szellem fia,
élen az arany, a szépség,
élen a harmónia!

Utoloszt lendül az inga,
az 6-év elmulászt mán:
színlitig szövnyözö bőrrel
csengen az öbölös pohár.



A KÉPZÖMŰVÉSZETI SZAKKÖRUBEN

(A. Tóth Sándor rajza)

Mennyit ér a malac tarka?

Talán sohasem lett volna a dologból semmi, ha nem éppen újra reggelben rohan be Miska olyan nagy lelekszakadáva.

— Édesapám! Édesanyám! Jöjjönek hamar maguk is! Ioj nekem, de szaladtam!
— Mi kell, hé?
— Nelelem semmi, hanem az anyagisztronák. Csak hamar jöjjönek!
— Ne a hajgass össze-vissza, te kelely, hanem a súrít mond! Megdögít?
— Hogyan dögített volna, amikor most malacozik javában!
— Hinnye, a ponciusodat, te gyerek! Miért nem ezzel kezded? Hozzátek ide hamar a csizmámat!

Rocská Csuláné egyszerre a sütőjité elő pörölt, hogy lemélje róla a szaradni odaraktott alkalmatosságokat. Fogta meg nagy szerencse rétegedében az életben. Olyan szörös volt a lábad, lelkem már a szívetősek is, akár a kecskebab szakálhoz! Az pedig nagy gazdagápot jelent! Most azán tit a ritka jó alkalom a szerencséhez, csak üstökön kell ragadni. Ehhez pedig nem szükséges más, mint hogy az ember sia el-sónék fogja meg az újéti malac Éz az! Megicsak van isten azzében!

Nem hiába monda a Rozinéni annak idején. — Isten nyugtassa haló porában, hogy mindenre igy kikerjet a fizelme! — megállt a kezében a csizma, s csak úgy mellékesen odafordult a Mista gyerekehez: — Hány volt, amikor bejöttél?
— Akkor még egy sem. Éppen, hogy nekifogott. Ez az! Megicsak van isten azzében!

Nem tartott egy fel perci, amig mindenki végiggon-dolta a magát az újévi malac tarkáról. Mindenignek megvolt hozzá a külön ismertötéje, amelyik eleve biztosította, hogy caucs mekkorával szerecséje, s éppen ezért mindenki arra törekedett, hogy a másik kettőt megelőzzé a kitüntésben. Leghamarabb Csuibané veitte őszre, hogy a többiek is azt méregetik, három lépés a távolság közöttük, meg az ajtó között. Mintha még élénben sem láttott volna kismalac farkait, olyan ártatlan képpel vágta Miskalhoz a pár saros csizmát.

— Vidd, apódnak gyorsan, ment meg feljázik azon a hideg padlón! Kapta volna a szakjuktól, hogy megys és szór a baromfinaik. Ugy pöndörögött lelkéi szemei előtt jobbra, meg balra az újévi malac farka, hogy iszaljmában készter is a szalajtó mellé nyült. Csuiba csak nézte egy pil-gyiciatott rajta a gondolat: ez a fortélyos asszony meg alakja elzéni! Azt azán nem! Ki hordata a trágút az éjszaka? Mire a felesége az ajtónoz ért, ő is ott tancolt.

— Engedj no, ne álj az utamba! — szólt felig tréfásan, felig mérgezen. — Nincs most idő csizmat húzogni! Utóbb még valami bajta lesz annak a jósiznak.

— Megbolondultak. Csuiba? Falu szűjűra vettetné megad, hogy újra reggelén meztibabban, s ettől menten új erőre kapott.

— Hagyu engem békén a falu szűjűvel, meg a magadéval is! Ugráttatott, már engem ölegett az életben, hárított most már azért sem ugrálok! Majd én megmutatom, hogy ki az úr a hánznál! Ha ciszma nélküli akarok ki-menni, hárítatko megylek! Féle az útból!

— Mi a fene? De nagy legény a legény, ha, hejcs! Miben hozzád? Rocska Csuba? Velem beszépsz igy? Tán elfeljettek, hogy az en ágyamban alszol? Hogy az én házomban laksz? Kinek a háza, ez, hogy igy legénykedz benne? Nala-akarcsz!

— Hallal-e, Mári! Elég a handálásból! Megmondjam én neked, amikor elvetelek, hogy ihesmivel énnekem elő ne hozzaidj az életben, mert szörnyűséges lakodalmat rendezek a tiszteljedre! Ha nem is volt annyen, mint neked, karom ilyen viszont adtak volna nálad-nál különök az ó nevét földön. Levél nem jött tőle, a címét sem hagyta meg. De min is fontos. Amig szabad házaban boldog embereként élünk, Julika minden szívünkötöt kapna.

A Gestapo és a nyllasok január közepein közelítettek a kerestek egy részt aktat ki Kazaróci ellen és kerestek egy

Te osztárolsz engem vénségem hajnalán? Te gírhets! Mégi az én szimat! meri posztkundáni uz a vén terüpászt! Hát ka neszelle tele a jutat a hazajáró lelek meséjével, Rocská Csuba? Ki híresztelle széleben, hosszan, hogy adja be mindenki a kalépesi szándékát, miig rá nem telepész a dörögész a falura, mert a hazajáró lelek mindenét kírja a bennmaradóknak.

— Néz, már csuk! Néza, hogy tudja! Nem te találhat ki a bőrdögmojtó! Ki lopkodta össze a tsz tyrkiját? Talán én? Azért kölött a lelkemese! Meg a dörögész! Külbönen a fene sem hitte volna el, hogy a mezőn döglött el a jöszág, azért nem találják!

— No csak! Mi az a pár tyúk? amihozának kérteződtöt! Olyan göthesek voltak, mint a templom őrökös csapködjön fülről, te hitetlen szarkapóli! Ki hagya nyíva az övpádas felét ebből a kutyaszoróiból. Rocská meg Rocskáné ugyancsak fülapapríkázódiai egymás személyeslegyen. Olyan szívöbörlői oratóziak már, mintha itélet-napig sem jogynak ki egymás magasztálásából. Még máig is mondandának találni, ha rajuk nem dörömlő kívülről valaki.

— Elég lesz már, hé! Nyissatok ki az ajtót!

No, erre bennrekezd a szó a borjókés annak idején. — követelőszere erősen a dörömböli hangja.

Csomó legyek valamelyik új évi malac farkán, ha ez nem a szövekezeti elnök hangja!

Hej, a keserjöt! Ez az esetnő kezdődik am szerencsésen!

— Hallájátok-e? Menhalataik tan, vagy mi kel benneket? Egyetlenetet súrgosen, aztán ássatok el azt a dusznót, ha már így jártatok vele!

Egyetlenetet rántották fel az ajtót mind a ketten.

— Mi... misodsát? Mit beszél? Melyik dusznót? Kinek a dusznaját? — kabábaik egymás szavába Csuibaék.

Menjetek súrgosen, aztán ássatok el azt a dusznót, ha már így jártatok vele!

— Háj, hogy kié volt, azt majd eldönti a törvénny. Úgy nézem, hogy a tavaly ekodordott turcesszori kesemalac volt ez, te Rocskai! Az, amelyikert két napsig hába kusatult a hatarat veleket egysüti! — néz szigorúan az elnök hol az egylére, hol a másikra.

— Na, de hát az a fontos, hogy végre megicsak elökéz? Igazi-e? Azán ha elködhet, fáradhatok át az irodába! Megismételhetetek az előbbi beszélgetésteket! Addig is — boldog új eszendenő!

Mondjam, ne mondjam, mi lett a vége? Ugyis gondol-hatja azt már mindenkit.

Rocskákék kádulólogik meg-nézni, igaze a hir? Igaz volt az utolsó szögi Hátalak ákart a riadgrapnördörödmű első kismalac, de nem tudta világosan az anyját. Beleuszstelt szégeny hóstal-fiasztal. Egy családtaftára tellett az erejéből. Ez a kas fárinkat pedig a tsz elnöke tűnt meg legelébb.

Hát, ne legyen az ember bátoras?

— Micsoda! Te jött-menni, te!

Szantai Anna

Vágvölgyi László